

הזנעמה שבקרבי

צוללים יחד למעמקי הנפש ודולים את הנקודה האלקית

סמים

[מוז] שלמים

צלילה

אם אתה לא 'מבין' גדול, היית זורק אותם באיזה ערב פסח מוצלח שהחלטת בכל זאת לעשות באמת נקיון יסודי.

ראשון. הרי שהוא יוכל לתמחר את זה במחיר **בלעדי**, שיכניס לכיסו הבלעדי סכום עתק.

הסמ המושלם שלי...

וכאן אנחנו מגיעים לרקע של הדו שיח המוזר.

האספן מגלה שברשותו של סוחר ממולח נמצא עוד חלק מהספר העתיק שיש לו, חסר לו רק חלק אחד. והוא ישלים לו אותו, משכך, הוא מוכן לשלם לו כל הון.

ניקה לדוגמא ספר שאספן בינוני בשוק ישלם על זה \$ 500 וגם זה רק ביום עם מזל טוב.

ערכו של הכרך יוכפל עשרת מונים, וזה בתנאי שתגיע לאספן המדופלם שברשותו רוב החלקים מאותה סדרה, באותו דפוס באותה שנה. הפריט היחיד שחסר לו **נמצא ברשותך**. אתה הולך להשלים לו סט.

במקרה כזה אתה יכול להוסיף **כמה אפסים** זניחים לימחיר השוק, וכמובן לקבל אותם.

הספר הזה משלים לו סט !

סט שלם, ערכו לא יסולא. נשמע כמו 'כל חפצך לא ישוו'...

סטים.

הכל הולך ב'סטים'.

ושאר מינים, הצד השווה שבהם שהם נדירים, וגם, כמובן עתיקים.

מי משלם על זה? לא אני ולא אתה.

'משוגעים לאותו דבר', **שמפני כבוד** מכנים אותם 'אספנים', מוכנים להוויל כסף רב על חפצים מאובקים, בעלי משמעות או לא, וכמובן להכניס אותם אחר כבוד לרשימת חפצים אחרים, שאם אתה לא 'מבין' גדול, היית זורק אותם באיזה ערב פסח מוצלח שהחלטת בכל זאת לעשות באמת נקיון יסודי.

אבל ככה העולם.

בתווק, נמצא הסוחר, זה שמאתר את הפריטים המיוחדים, **משתדל** לא לשלם עבורם יותר מדאי, וכמו שדכן מוכשר בעל חוש שישי מצליח לאתר גם את הידג השמן, כלומר בעל כיס שמן, שמשלם מחיר מפולפל, לשביעות רצון הצדדים.

מהו חלום חייו שכל סוחר המתעסק בתחום?

ובכן, ישנם אספנים שצריכים את כל הפריטים הקיימים בעולם מדפוס שונצינו שנת שני"ג לפ"ק, או את כל החתימות של אמן פלוני, הם יודעים שיתכן שישנם עוד, ואולי לא.

מה שבטוח, שאם יבטיח לעצמו 'שליטה **בלעדית**', רק לו יש את הספה"ק דפוס

מה הולך פה

תחילת הקלטה:

'חסר לי רק את הכרך שיש לך, האחרון בסדרה שברשותי.

...ולכן

אני מוכן לשלם לך **הרבה יותר** מכל אספן אחר

...למה

אתה לא מבין למה? את המחיר שתשלל לכיסיך אתה כן מבין?

השיחה מנותקת!

לעומד מן הצד, נשאלת השאלה למה באמת זה כ"כ חשוב לו?.

על 'אספנות' ואספנים

'עולם העתיקות והאמנות'. קבלו הצצה.

התחום מגלגל מליונים, אם נצטנע. חפצים מחליפים ידים. וגם שטרות, לרוב משקל השטרות גדול ממשקל החפץ.

ספר מדפוס ישן שנדפס רק פעם אחת. מכתב נדיר מאישיות מפורסמת. ועד גביעים שעלו על שולחן מלכים, ציורים שקשה להתרשם מיופיים אבל הם מהמאה 17ה, השטיח שדרך עליו לואי 14ה [אל תשאל אותי מי זה היה] וגם סמרטוטים

האם אנחנו מוכנים להתגבר על מדותינו/יצרנו כשיותר קל לנו, בחלקים הפחות 'מסובכים'?

או...

שמה אנחנו נוקטים בכלל כיון שבטל מקצתו בטל כולו, במה שאנחנו לא מסוגלים [לפי דעתנו] להגיע לשלמות הנוצצת, ליסטי' המושלם בן 18 כרכים המפוארים והממוספרים שתפארת לו לאדם ולבריות.

יש הסתכלות ויש הסתכלות.

האם אנחנו מתעסקים רק בפעולות שישלימו לנו את בנין האישיות שלנו, כלפי עצמינו וכלפי הבורא, שדבר זה נכון ואמת כשלעצמו, שאדם שואף לשלמות, וזה מקדם אותו איך שהו, אבל לא רק...

או שמא, ישנה הסתכלות עמוקה יותר. כל מצוה, כל מעשה התגברות, בכל תחום, ובכל ענין, גם אם אינו

זמן רב.

היהודי שלצידי מבקש מהנהג להגיד 'ברוך המבדיל בין קודש לחול', תוך כדי שהוא מסביר לו ברמז דק, שגם אם את ה'קודש' בעצמו הוא חילל, למוצ"ש יש דין לעצמו ויש לברך קודם עשיית מלאכה.

הנהג, לא נשאר חייב ומתעקש שהבדיל על הכוס. אבל זה לא נוגע כעת.

הת"ח שלצידי ממשיך.

אני שומע.

'דע לך, אף אם יהודי נכשל במאכלות אסורות, הרי הוא אמור להודות לה' על שאכל ושבע, למרות אי הנוחות בדבר, הרי עכשיו עברתי עבירה, וכי אתעסק עכשיו בעבודה של הודאה לה' ? ! זה ממילא לא סט! וגם לא חצי סט. לא בא לי לעשות את זה.

רובנו לא סוחרים בעתיקות. אבל התובנה ששולטת בתחום, נמצאת גם בחיינו.

קל לנו מאוד להתאמץ בפעולות, מצוות, מעשים טובים, שהם 'השלמת הסט'.

כמה קל להתעסק במה שאנחנו מצליחים, וכמה קשה במה שלא

כמו...

אני רואה בעצמי שאני 'בעל חסד', לשמה או שלא, לא משנה. אבל כל פעולה של חסד שאני עושה משלימה לי את ה'סט', את הדגם שאני רוצה להיות, לשדר לעצמי ולסובב. אבל אין לי סט של 'ת"ח' לכן קשה ללמוד גם את מה שאני יכול.

למה?

גם אם את ה'קודש' בעצמו הוא חילל, למוצ"ש יש דין לעצמו ויש לברך קודם עשיית מלאכה.

'מקדם' אותנו, הרי בסופו של דבר גם זה הוא ציווי ורצון הבורא. גם מעשה זה יביא לו נחת רוח. למרות שאין בו 'ערך צבור'.

'חטוף ואכול חטוף ואישתי, דעלמא דאזלינן מיניה כהלולא דמי' (עירובין נד, א).

בחתונה אני משתדל להנות מכל מה שהוכן. לאו דוקא לפי הסדר, ולא דוקא לפי הענין. יש כאן הרבה דברים טובים, ואני מנצל את הזמן שברשותי כדי ליהנות עוד.

כל מצוה, כל מאמץ, כל עשייה קטנה, אני עושה. יש לי מעט מה'סט' הזה, מעט מה'סט' השני ומעט מהשלישי.

לא שווה?

ככה, לפחות יהיה לי משהו. אחרת, אני יכול למצוא עצמי ללא סט, וגם ללא כרך בודד.

תספרו לסוחר העתיקות.

[יודגש] שאין כאן כוונה כלל וכלל להמעיס בחומרתו של המעשה, חטא גמור אשר העושהו נקרא רשע ומומר לתאבון כל שלא עשה תשובה. הנדון הוא האם אחרי כן יש מקום לעשות מעשים טובים, או שממילא עכשיו לא יהיה כאן 'סט', כי העבירה מקלקלת את כל התמונה].

אין עבירה מכבה מצוה.

חטוף ואכול...

האם אנחנו מוכנים לקבל שגם בתחום שאנחנו רחוקים בו משלמות, נתאמץ קצת?

האם שווה לנו להשקיע בתחום בו אנחנו יודעים מראש שהתוצאה לא תהיה מושלמת?

האם אנחנו מסוגלים להכשל ולעמול בו זמנית על פעולה מסוימת שיש לנו יכולת להצליח רק חלקית?

כי זה לא משלים לי את הסט שלי.

אם אני דווקא מרגיש חזק בלימוד אבל לא 'לב זהב' [או שאני פשוט לא משתמש בו, לך תדע], אני פשוט מתקשה להוביל דווקא את היהודי היקר בכסא גלגלים לבית הכנסת, למה? איזה סט יצא לי מזה? האם אהפוך ליגומל חסדים טובים' או משהו? מקסימום תעשה איזה מעשה טוב. אין לי חשק.

וכאן אנחנו מתקרבים לפתגם הנדוש 'או הכל או כלום'. ויותר מדויק 'רק סטים'.

ברוך המבדיל בין שבת מחוללת למוצאי שבת...

הנהג, שהזמנתי לנסיעה בשעה מוקדמת של מוצ"ש, יחד עם יהודי בר אוריין, הינו כזה שכפתו המושמשת מונחת בארון, אחר שלא השתמש בה

לפעמים, השאיפה ל'סטים מושלמים' מביאה אותנו להישאר בלי כלום.